

Fører, saa jeg er jo nødsaget til at følge dem derhen, hvor de ville have det." Jeg tror, at Forholdet mellem Finansudvalget og Folketinget er det samme. Naar Finansudvalgets Forslag ere sikre paa at blive vedtagne i Folketinget, er det simpelt hen, fordi Finansudvalget foreslaar det, som Folketinget vil have. Lige fra Finanslovens 1ste Behandling gennem alle Stadier søger Finansudvalget at være saa lydthørt som muligt over for alle Ønsker, der have Klangbund her i Tinget. Jeg tør sige, at Medlemmerne pleje ret hyppig at underrette Finansudvalget om det, de ønske, og naar vi komme her, efter at have sigtet alle Sagerne, og stille vore Forslag, vide vi paa Forhaand, at vi i de allerfleste Tilfælde ere i nøje Overensstemmelse med det, som maaske hele Tinget og i alt Fald det langt overvejende Flertal af Tinget ønsker. Dette er Grunden til, at det i Reglen ikke nytter at tale imod Forslagene; det er ikke, fordi de 15 udmærkede Medlemmer, som sidde i Finansudvalget, have foreslaaet det. Det her sagte gælder i høj Grad netop om alle de Forslag, der her ere bragte frem paa Indenrigsministeriets Budget. Der kan siges en Del mod dette eller hint, men i det store og hele er jeg overbevist om, at det, som Finansudvalget har foreslaaet, rammer i Virkeligheden Tingets Tanke. Dette gælder saaledes de to Spørgsmaal, som have været Genstand for nogen Meningsforskell, hvor Ministeren, støttet af et Mindretal, ikke har ment at kunne slutte sig til Udvalgets Forslag, først og fremmest Forslaget om Forhøjelse af Tilskuddet til Alderdomsunderstøttelser. Man kan tale imod dette, men jeg er overbevist om, at de allerfleste Medlemmer af Tinget stemme for det, og at Finansudvalget netop har truffet det, som Tinget ønsker. Og selv adskillige ærede Medlemmer, som høre til det Parti, som plejer at yde Ministeren deres Støtte, erklære jo, at ogsaa de mene, at det, der er foreslaaet, er det forstandige. At ville udskyde at tage Beslutning om at forhøje Bevillingen, indtil vi komme til en almindelig Revision af Loven, vil være at skyde Sagen ud ganske i det uvisse. Hvorfor saa ikke meget lettere gøre det, som dog i Virkeligheden alle ere paa det rene med vil blive Enden paa det? Den ærede Minister har, jeg gentager det, udtalt, at han vilde have mindre mod at opføre det yderligere Tilskud paa Tillægsbevillingsloven. Jeg maa imidlertid have misforstaaet den ærede Minister paa et enkelt Punkt, idet jeg har antaget, at det var det manglende Tilskud for 1897, som

vilde være at opføre paa den nu forelagte Tillægsbevillingslov. Jeg kan ikke ret se, hvorledes vi paa Tillægsbevillingsloven for det nuværende Finansaar skulde kunne optage et Tillæg til en Bevilling, der først bliver given for det kommende Finansaar. Naar man paa den Tillægsbevillingslov, der i Øjeblikket ligger til Behandling, opfører Tilskuddet for 1897, saa vil dette ganske vist ikke betyde, at man derved er bunden til i Fremtiden paa hver enkelt Tillægsbevillingslov at gøre det samme; men det betyder, at vi i dette enkelte Tilfælde have gjort det, som er det ønskelige, og saa er der næppe Tvivl om, at man ad Aare vil gentage det samme. Derfor er det for os ganske ligegyldigt, om Bevillingen optages paa Tillægsbevillingsloven eller paa Finansloven. Resultatet ere vi overbeviste om vil i begge Tilfælde blive det, at Tinget hvert Aar vil vedtage at yde Tilskuddet, og selv om Forslaget muligvis i Øjeblikket kan standses — jeg ved det ikke — er jeg tilbøjelig til at tro, at den Fornøjelse, man vil opnaa ved at standse det, næppe bliver meget stor. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som jeg ikke ser til Stede her, benyttede Lejligheden til at gøre den Bemærkning, at han anser det for at være i høj Grad urigtigt, om et af Tingene vilde tvinge en Bevilling igennem paa Finansloven mod det andet Tings eller Regeringens Ønske. Næst efter at sige, at der jo ikke vides noget om, at denne Bevilling ikke stemmer med det andet Tings Ønske, og at der foreløbig ikke er Tale om andet end at høre dettes Mening, kan jeg dog ikke undlade at fremhæve, hvilket mærkeligt Tidernes Tegn det er, at just dette ærede Medlem har villet gøre denne Mening gældende. Vi vide jo alle, at den Gang, han var Minister gennem en lang Række Aar, var det ikke netop denne Anskuelse om Tingenes indbyrdes Stilling, som han forfægtede. Jeg tager det da som et glædeligt Tegn paa, at den politiske Opfattelse er ganske forandret hos det Parti, som han tilhører. Fra dette Tings Side har der aldrig været gjort Forsøg paa, og der er ingen Udsigt til, at der vil blive gjort Forsøg paa at tvinge det andet Ting til at frafalde dets forfatningsmæssige Ret. Men deraf følger visselig ikke, at dette Ting skulde undlade at opstille Forslag, som det anser for hensigtsmæssige, eller det ikke gennem alle forfatningsmæssige Stadier skulde kunne forhandle med de andre Faktorer om Sagen og søge at sætte sin Mening igennem. — En noget lignende Indvending er bleven gjort gæl-